

Pár szomorú sor

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 6. szám, 2018. február 9.

Régóta írok én már az *Élet és Irodalom*ba. Sokat köszönhetek neki, hálás is vagyok a szerkesztőnek, s bizonyára néhányszor irritáltam az olvasókat (némelyeket mindig), amit szánok-bánok.

Hébe-hóba vissza is éltem a vendégjoggal, amikor sérthettem a szerkesztőség és a közönség becsületesen és őszintén vallott meggyőződését. Ez talán nem volt helyes, de semmiképpen nem volt eredményes.

Néha meg – mint most is – azon kell eltűnődnöm, hogy megengedhetem-e magamnak, hogy írjak a világszemléletileg változó magyar liberális sajtóba, nem vezetem-e evvel félre magamat és mindenkit.

Olvasom Tillmann J. A. *Oroszok orbitális országa* című esszéjét (*ÉS*, 2018/5., február 2.). Nem az egyetlen írás, amellyel nem értek egyet ebből a számból. De ez más. A nagy tehetségű szerző orosz írók ellenszenves megnyilatkozásaiból, majd mások Oroszországra rossz fényt vető műveiből válogat. Ez sovinizmus. Semmi egyéb.

Az *Élet és Irodalom* alkalmi dolgozótársa vagyok, és rendszeres olvasója. Mindkét minőségemben rosszul érzem most magam, zavarban vagyok. Mit kezdjek én ilyen lappal? A szerkesztésbe – helyesen – nincs beleszólásom. A szerkesztő azt közöl, amit akar.

Valószínűleg csak az én magánügyem, hogy azt hiszem: ez elviselhetetlen.

Már rég föltűnt, hogy míg a szélsőjobboldal főleg nyugatellenes meg Európa-ellenes (stb.), a „nyugatos” magyar liberálisok egy része – ez is régi hagyomány – lenézi az ortodox (görögkeleti) népeket, keleti szlávokat, románokat, görögöket. Bizánc, Balkán, fanarióták, baksis, szolgalelkű muszkák, diktatúrára hajlamos aljanép. Ezt halljuk egyre gyakrabban, a rendszerváltás óta igen sűrűn. Korábban is megeléghettem volna, de most betelt a pohár.

Az, hogy ennek a sovinizmusnak más a fő iránya, mint a kormányzó szélsőjobboldal sovinizmusainak, nem mentség. Erre nincs mentség.